

undervises i et Lokale, ovenover hvilket der blev banket med Stomagerværksti, og hvor der blev lavet Sprøiter. Desuden er der andre Skolelokaler, som ere Lagkammer, hvor Loftet naturligtvis er skraat og dannes af de bare Tagsten, og hvor der, da Binduerne ere anbragte i Taget, er ganske mørkt, naar Sneen dækker dem. Der underviser man Underofficerer for Flaaden — og Underofficererne spille dog en stor Rolle — i Rakkelvæsen, der staar deres Rakkelbræt i Blæst og Slud og i Salomørte om Vinteren, og Vandet har ikke Raad, det vil sige, Folkethingets Flertal har ikke Raad til at bevilge disse saa Lusind Kr. for at skaffe en Forandring heri. Undervisningslokalerne selv ere meget slette, der er ikke Spor af Ventilation i dem, og da Undervisningen altid gives i Vintermaanederne, hænder det ofte, at Eleverne komme med vaadt Løi, og det hænges saa i selve Undervisningsstuen op ad Rakkellovnen for at dunste ud. Det skulde glæde mig, om nogle af Flertallets ærede Medlemmer i Tiden mellem 2den og 3die Behandling vilde begive sig ud paa Nyholm — Tilladelsen dertil kunne de jo let faae — og tage disse Lokaler i Diesyn, som jeg her har talt om, og de ville da finde, at det er fuldstændig bogstavelig sandt, hvad jeg har sagt. Dette var, hvad jeg vilde sige angaaende Skolen eller den lille Bygning, hvori den er anbragt, og dermed staar jo i nøie Forbindelse Planen om at flytte det Stomager- og Sprøiteværksted, som er oppe paa Loftet. Der er dernæst et andet Punkt, som jeg vil omtale, nemlig Forslaget under Nr. 177, som angaar Negtelse af Bevillingen til en Seilbrig til Dvølfesflib. Der er jo desangaaende bemærket, at det er en gammel Bekjendt. Det er ganske rigtigt. Paa Finantslovsforslaget for 1876—77 søgtes allerede en Bevilling til en saadan Seilbrig til Dvølfesflib til Underofficerselever. Jeg skal tillade mig ganske kort at gaa denne Sag igennem, og jeg gjør det særlig, fordi der slet ikke foreligger noget skriftligt Motiv til Negtelsen, ikke et Ord, formodentlig af den ganske simple Grund, at der ikke er Noget at sige til Forsvar for den; der er ikke Noget at finde paa. Det Æneste, som den ærede Drøftører mundtilig sagde, var, at det var en gammel Bekjendt, og at man maatte se Tiden an indtil Efteraaret for at faae en rigtig indgaaende og frugtbar Forhandling desangaaende. Den er saamænd forhandlet tilbunds, og det skal jeg tillade mig at oplyse med et Par Ord. Som sagt, Regjeringen anmodede i Samlingen 1876—77 om denne Seilbrig, men det ærede daværende Flertal i Finantsudvalget svarede, at det kun vilde bevilge Pengene, hvis det paatænkte Skib blev sælles for Søfficerseleverne og Underofficerseleverne — det er allerede fremhævet af den ærede Minister, men jeg tillader mig at gjentage det — og saa høre Sagen hen. Næste Aar var den atter paa Bane, og den daværende Marineminister svarede paa denne Bemærkning, at det ikke

godt kunde lade sig gjøre, at de to Slags Elever vare sammen, thi saa maatte Skibet gjøres større, og naar Skibet blev større, mistede det netop den Egenkab at kunne bruges til det Formaal, som man strebte efter, nemlig at faae et Skib, som skulde være saaledes bygget og have en saadan Konstruktion med Hensyn til Seil, Master og Alt, at Eleverne i Et og Alt kunde behandle og manøvrere Skibet. Dertil blev der svaret fra Finantsudvalget, at naar Skibet skulde være saa stort, saa maatte det blive dyrere end paatænkt, og naar det blev saa dyrt, kunde man ikke gaa ind derpaa. Det er Alt, hvad der foreligger af Motiver til Negtelsen. Og det er det Forunderlige, det var derfor, jeg sagde, at der ikke er Noget at sige for denne Negtelse, at man egentlig er enig i Principet og om Hensigten; Alle ønske at faae en saadan Dvølfesflib, men Udvalgets Flertal spær saa blot dertil en Betingelse, som, ibet den stilles, saa at sige næsten gjør Anstæffelsen uforenelig med Principet eller i alt Fald med det Diemed, hvortil et saadant Dvølfesflib fornemmelig skal bruges, den Betingelse nemlig, at baade Søfficers- og Underofficerseleverne skulle være ombord i samme Skib. Jeg skal foruden, hvad der er sagt om denne Ting, bemærke, at dette ikke kan lade sig gjøre, blandt Andet af den Grund, at Formaalet for disse to Sorter unge Menneskers Uddannelse langt fra er den samme. For Søfficerseleverne gælder det, for at jeg skal fatte mig kort, at de faae, om jeg maa sige, den aandelige Uddannelse; de skulle lære at manøvrere og modtage forskjellig theoretisk Undervisning og skulle kommandere, hvormod det for Underofficerselevernes Bedkommende gælder udelukkende at lære at bruge Sønderne, at sætte sig ind i det rent Praktiske. Endelig vil det være det høie Thing bekjendt, at i den første Del af Samlingen af 1878—79 blev vedtaget en Lov, der udvidede Antallet af Elever i Underofficersskolen. Antallet af Elever er for Dieblikket 62, vil til næste Aar være 70, og i 1880 bliver det 78. Nu synes det jo temmelig rimeligt, at naar Antallet af Elever bliver større, fordrer det større Antals Anbringelse ombord i Orlogsskibene mere Plads, og den er der ikke. Det er allerede overfyldt med Elever, som det ogsaa blev bemærket af den høitærede Marineminister, men der kan være andre Sider at se Sagen fra. Foruden disse Elever er der et Antal andre unge Mennesker, der ogsaa skal have Plads ombord i de udrustede Skibe, og det er de frivillige Lærlinge. Det har viist sig som en Kjendsgjerning, at det er umuligt eller i alt Fald meget vanskeligt, at unge Mennesker kunne komme tilhøjs med private Skibe, og da Loven for Søværnet gjør det nødvendigt for dem, der ville være Søfficerer, at fare med et Koffardskib i 18 Maaneder eller med et Orlogsskib i 9 Maaneder, har Marineministeren i Tidens Løb viist sig indpøkkommende og indpøkkommende disse Aspiranter — hvad der er nødvendigt og